

Hakkatusses Ewat ei nähti mu wiisil kui nutto pissarattega silmil, agga pärrast ei olnud mitte enam nenda. Tassase waimoga innimenne, kel lapselik usk Jummalasta wasto süddames, õppib nattuke awalt keif kannatama, ka sedda keige kurjemat. — Päwa otsani olli kuulda: Ewa tenna! Ewa tenna! ja igga pääw sai temmale õõltud, et se leib, mis ta sõi, usna armoleib õsi. Keif sedda wõttis Ewa kannatlikkul wiisil wasto, ja teggi seal jures tõõd ülle omma ioudo.

Ja se mis tõeste tuli immeks panna, se on se, et temma segipärrast ikka tuggewamaks, illusamaks ning nõgguamaks läks. Temma kõndis kui üks selge ingel olwa wannematte hulgas, ja ei wõtnud ennesele ühtegi neid pahha kombid, mis temma igal päwal ennese ees nõggi ja kulis. Kui tigge perrenaene olli surnud, lotis Ewa, et temma põlli pididi fergemaks sama; agga luggu jäi ühte wiisi, sest Hansul olli tütar, kes Ewaga ühheéalinne olli, Kristina nimmi, kes hopis nõoto olli, agga mis usna

pahha assi, et temma omma emma meelt olli pärrinud. Senna jure tuli weel, et Kristina hakkas sedda illust Ewat kaetsema ja wiiskama. Sepärrast temma pigistas ja nõtkutas sedda teist waest kus se ial temmale wõimalik olli. Ühtepuhko assitas temma omma wanna tiggemat isä Ewa peäle, ja siis torm löi lahti. Kui middagi maiafatti sai tehtud, ikka se tuli Ewa süüks üksnes. Kristina jookkis terwe pääw treppist üllesse treppist alla, sahwrifambrist keldri ja keldrist sahwri, ja ei teinud segipärrast ühtegi head perrele; waene-laps peab keif maia asjo üks toimetama. Tuli üks noor joukas mees senna perresse, siis Ewat lükkati temma üksiko nurka, et teine ei saaks temma illust nõggo nähha. Niente polest temma ei sanud parremat mitte, kui neid, mis Kristina olli ärrakullutanud; agga Ewa olli ni laddus, et temma moistis keiaest parrojad riehilbud ennesele tehha — Est rängast tenistusfest temma ei sanud ei mingil kombel mitte lahti, sest et teised tedda wahtisid kui wang, ja